

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Oboer/236/2013
Identifikačné číslo spisu:	8212203221
Dátum vydania rozhodnutia:	21.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8212203221.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: PRO CIVITAS, s. r. o., so sídlom Astrová 2/A, 821 01 Bratislava, IČO: 45 869 464, zastúpený: Advokátska kancelária verita, s. r. o., so sídlom Karpatská 18, 811 05 Bratislava, IČO: 35 940 875, proti povinnej: A. M., nar. X. O. XXXX, bytom X., zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, o vymoženie 2 000,-- EUR s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 4Er 373/2012, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 30. apríla 2013, č. k. 6CoE 81/2013-42, takto

rozhodol:

Dovolanie oprávneného sa o d m i e t a .

Oprávnený je povinný zaplatiť povinnej na účet jej právneho zástupcu 73,38 EUR náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Súdny exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zmysle zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe rozhodcovského rozsudku z 2. decembra 2011 sp. zn. ISC1010019, ktorý vydal STÁLY ROZHODCOVSKÝ SÚD zriadený pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIÁČNÁ, a. s., so sídlom Trnavská cesta 7, 831 04 Bratislava, IČO: 35 862 882 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“).

Okresný súd Bardejov uznesením z 18. septembra 2012, č. k. 4Er 373/2012-28 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V odôvodnení poukázal na to, že právny vzťah ktorý vznikol medzi právnym predchodcom oprávneného (Poštová banka, a. s.) a povinnou na základe Zmluvy o úvere č. 4282678409 uzavretej 3. septembra 2009, treba považovať za spotrebiteľský. Dospel k záveru, že na uvedený právny vzťah sa použijú ustanovenia o spotrebiteľskom práve, a to konkrétne zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy. Súčasťou formulárovej Zmluvy o úvere v článku 10.2 všeobecných obchodných podmienok pre úver je upravená rozhodcovská doložka. Súd prvého stupňa považoval túto rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku, a tým aj neplatnú. Rozhodcovskú doložku si

spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým všeobecným obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu. Takáto doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán preto je v rozpore s ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj v rozpore s ust. smernice 93/13/EHS.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, napadnutým uznesením, uznesenie súdu prvého stupňa (exekučného súdu) potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), preto sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti týchto dôvodov. Uviedol, že rozhodcovský rozsudok bol založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke v spotrebiteľskej zmluve. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom nebola právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie a výsledok slobodnej vôle oboch zmluvných strán (o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informáciami o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená), a teda nešlo o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku, pretože v danom prípade zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah (čl. 3 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 238 ods. 3 O. s. p., t. j., že dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a a ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ a § 237 písm. a/ O. s. p., že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ustanovením § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, ustanovením § 237 písm. e/ O. s. p., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Ďalej svoje dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie, alternatívne, aby uznesenie odvolacieho súdu, a súčasne uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinná sa k dovolaniu oprávneného vyjadrila a vo vyjadrení navrhla, aby dovolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa a druhého stupňa a dovolanie zamietol. Povinná si uplatnila náhradu trov dovolacieho konania vo výške 73,38 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým v zmysle § 236 ods. 1 O. s. p. možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. V danej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol oprávnený dovolaním, nemá znaky žiadneho z uznesení upravených v uvedených ustanoveniach. Preto prípustnosť dovolania v zmysle § 239 ods. 1, 2 O. s. p. nie je proti napadnutému uzneseniu daná.

Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 238 ods. 3 O. s. p. V uvedenom ustanovení je však upravená prípustnosť dovolania proti rozsudku. Oprávnený však v podanom dovolaní napáda nie rozsudok, ale uznesenie odvolacieho súdu, a preto je vylúčené, aby bola prípustnosť dovolania založená

týmto ustanovením.

V preskúmvanej veci by prichádzala do úvahy prípustnosť dovolania oprávneného, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.. Oprávnený však procesné vady konania uvedené v § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jeho dovolania podaného v danej veci, sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v dovolacom konaní v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia zo 4. apríla 2013 sp. zn.: 3 Cdo 224/2012, 14. mája 2013 sp. zn.: 3 Cdo 295/2012, 14. mája 2013 sp. zn.: 3 Cdo 182/2012, 14. mája 2013 sp. zn.: 3 Cdo 6/2013, z 12. júna 2013 sp. zn.: 3 ECdo 9/2013, 12. júna 2013 sp. zn.: 3 ECdo 37/2013, 12. júna 2013 sp. zn.: 3 ECdo 8/2013, 27. júna 2013 sp. zn.: 3 Cdo 237/2012, 27. mája 2013 sp. zn.: 3 Cdo 227/2012, 3. júla 2013 sp. zn.: 3 ECdo 106/2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. S prihliadnutím na požiadavku procesnej ekonomiky preto najvyšší súd na odôvodnenia týchto rozhodnutí v podrobnostiach poukazuje s tým, že sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach, ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku),
2. prekážku rozsúdenej veci (§ 237 písm. d/ O. s. p.) pre exekučné konanie netvorí rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, lebo rozhodcovské konanie nemá charakter exekučného konania,
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá len na tie prípady, v ktorých súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebol podaný žiadny návrh na začatie konania vo veci, ktorý nemôže začať bez návrhu (oprávnený ale podal návrh na vykonanie exekúcie),
4. pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu, pričom oboznamovanie sa s obsahom listín zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania sa nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného,
5. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenému neodopiera právo na výkon rozhodnutia,
6. pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor so spotrebiteľom prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012),
7. postup banky nezodpovedal v danom prípade ustanoveniu § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, pretože rozhodcovská doložka nebola naformulovaná tak, aby založila právomoc rozhodcovského súdu zriadeného bankami alebo ich záujmovým združením (viď § 67 ods. 1 a 2 zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku a o doplnení a zmene niektorých zákonov),
8. nedôvodná a irelevantná je aj námietka oprávneného, že slovenský preklad Smernice nie je správny.

K uvedeným záverom najvyšší súd dospel aj v preskúmvanej veci. Dovolačí súd sa stotožnil s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľným exekučným titulom.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z

ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

V dovolacom konaní bola povinná úspešná, má preto právo na náhradu trov dovolacieho konania v zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní vznikli povinnej trovy za právne zastúpenie advokátom, ktorý vykonal jeden úkon právnej pomoci, a to podanie vyjadrenia povinného k dovolaniu z 27. augusta 2013. Advokátovi patrí odmena z predmetu dovolacieho konania (2 000,-- EUR) vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 81,33 EUR (podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.). Ďalej mu patrí paušálna náhrada výdavkov 7,81 EUR (§ 15 ods. 3 cit. vyhl.). Trovy dovolacieho konania spolu činia 89,14 EUR. Právny zástupca povinnej si vyčísľil trovy právneho zastúpenia vo výške 73,38 EUR, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky trovy dovolacieho konania povinnej na účet jej právneho zástupcu priznal vo výške 73,38 EUR.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.